

Sprawa C-266/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

26 kwietnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Sofijski gradski syd (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

26 kwietnia 2021 r.

Sofijska gradska prokuratura – oskarżyciel w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie prowadzonej z oskarżenia publicznego przed Sofijski gradski syd

Oskarżony w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie prowadzonej z oskarżenia publicznego przed Sofijski gradski syd:

HV

Przedmiot postępowania głównego

- 1 Przedmiotem postępowania głównego jest sprawa prowadzona z oskarżenia publicznego, w której prawomocnym wyrokiem skazano osobę za wywołany przez nią wypadek drogowy – z naruszeniem reguł ruchu drogowego, o którym mowa w art. 20 ust. 2 Zakon za dwiżenie po pytiszтата (ustawy o ruchu drogowym) – i za wyrządzone w tym wypadku, w następstwie nieumyślnego zachowania, średnie uszkodzenia ciała u więcej niż jednej osoby, czyli przestępstwo określone w art. 343 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze, art. 343 ust. 1 lit. b) w związku z art. 342 ust. 1 zdanie trzecie Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego).
- 2 Na podstawie art. 2 ust. 1 w związku z art. 78a ust. 1 Nakazatelen kodeks oskarżony został zwolniony z odpowiedzialności karnej, przy czym nałożono na niego karę administracyjną grzywny w wysokości 1000 BGN. Wyrokiem wydanym na podstawie art. 78a ust. 4 i art. 343d Nakazatelen kodeks oskarżony

został pozbawiony prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres sześciu miesięcy, licząc od chwili uprawomocnienia się wyroku.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 3 Odesłanie prejudycjalne dotyczy stosowania w niniejszym wypadku art. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych, gdy nałożona kara „pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym” nie może być wykonana w państwie, w którym wydano wyrok, z tego względu, że skazany osiedlił się w innym państwie członkowskim, w którym posiadane przez niego prawo jazdy – wydane w państwie, w którym wydano wyrok – zostało zastąpione prawem jazdy wydanym przez państwo, w którym skazany się osiedlił.

Ze względu na odmowę wykonującego państwa członkowskiego wykonania nałożonej kary istnieje ryzyko, że skazany pozostanie bezkarny.

Pytania prejudycjalne

1.1. – Czy zakresem stosowania art. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych są objęte wyroki sądów wydane w sprawach karnych, w których za popełnione przestępstwa polegające na naruszeniu reguł ruchu drogowego i wyrządzeniu, w następstwie nieumyślnego zachowania, średniego uszkodzenia ciała na sprawcę nałożono administracyjną karę pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez określony okres?

1.2. – Czy art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 4 akapity 1–3 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy dają podstawę państwu członkowskiemu, w którym posiadacz prawa jazdy wydane przez to państwo ma zwykle miejsce pobytu, do odmowy uznania i wykonania nałożonej w innym państwie członkowskim kary administracyjnej czasowego pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym za popełnione przestępstwo polegające na naruszeniu reguł ruchu drogowego i wyrządzeniu, w następstwie nieumyślnego zachowania, średniego uszkodzenia ciała innych osób, które to przestępstwo zostało popełnione w czasie, gdy sprawca posiadał prawo jazdy wydane przez państwo miejsca jego pobytu – po wymianie prawa jazdy wydanego mu pierwotnie przez państwo, w którym go skazano?

Przepisy prawa Unii

- 4 Artykuł 2 pkt 4 i art. 4 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.
- 5 Artykuł 11 ust. 2 i art. 11 ust. 4 akapity 1–3 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy.

Artykuł 91 ust. 1 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Prawo krajowe

Nakazatelen kodeks na Republika Bułgarija

Artykuł 342

(1) Kto podczas prowadzenia taboru kolejowego, statku powietrznego, pojazdu silnikowego, statku, pojazdu bojowego lub specjalnego narusza reguły ruchu drogowego, co skutkuje uszkodzeniem ciała lub śmiercią innej osoby, podlega karze pozbawienia wolności do dwóch lat lub karze w zawieszeniu.

Artykuł 343

(1) Gdy w ramach dokonania czynów określonych w poprzednim artykule w następstwie nieumyślnego zachowania wyrządzono:

b) ciężkie lub średnie uszkodzenia ciała, niezależnie od tego, czy nastąpiły skutki określone w lit. a), wymierza się karę pozbawienia wolności do czterech lat za ciężkie uszkodzenia ciała, a za średnie uszkodzenia ciała – karę do trzech lat pozbawienia wolności lub karę w zawieszeniu;

(3) Jeśli czyn został popełniony w stanie nietrzeźwości lub po zażyciu środków odurzających lub ich odpowiedników lub w następstwie jego popełnienia nastąpiło uszkodzenie ciała lub śmierć więcej niż jednej osoby, lub sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia, wymierza się:

a) przy ciężkich lub średnich uszkodzeniach ciała – karę pozbawienia wolności do lat pięciu [...]

Artykuł 343d. We wszystkich wypadkach określonych w art. 343, 343a, 343b i art. 343c ust. 1 sąd orzeka również pozbawienie prawa określonego w art. 37 ust. 1 pkt 7 oraz może orzec pozbawienie prawa określonego w pkt 6.

Artykuł 37. (1) Karami są:

7. pozbawienie prawa do wykonywania określonego zawodu lub określonej działalności;

Artykuł 78a. Sąd zwalnia osobę pełnoletnią z odpowiedzialności karnej i wymierza jej karę pieniężną w wysokości od tysiąca do pięciu tysięcy BGN, gdy równocześnie są spełnione następujące warunki:

a) za przestępstwo przewidziano karę pozbawienia wolności do trzech lat lub inną lżejszą karę – gdy popełniono je umyślnie, lub karę pozbawienia wolności do pięciu lat lub inną lżejszą karę – gdy popełniono je nieumyślnie;

b) sprawca nie był skazany za przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego i nie był zwolniony z odpowiedzialności karnej w trybie tego rozdziału;

c) wyrządzone przestępstwem szkody zostały naprawione.

(4) Sąd, który nakłada grzywnę określoną w ust. 1, może również nałożyć karę administracyjną pozbawienia prawa do wykonywania określonego zawodu lub działalności przez okres trzech lat, jeśli pozbawienie takiego prawa jest przewidziane za dane przestępstwo.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 6 Prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie prowadzonej z oskarżenia publicznego oskarżonego skazano za spowodowany przez niego wypadek drogowy, z naruszeniem reguł ruchu drogowego określonych w art. 20 ust. 2 Zakon za dwiżenie po pytiszтата, a także za wyrządzone w wyniku tego, w następstwie nieumyślnego zachowania, średnie uszkodzenia ciała więcej niż jednej osoby – czyli za przestępstwo określone w art. 343 ust. 3 lit. a) zdanie pierwsze, art. 343 ust. 1 lit. b) w związku z art. 342 ust. 1 zdanie trzecie Nakazatelen kodeks.
- 7 Na podstawie art. 2 ust. 1 w związku z art. 78a ust. 1 Nakazatelen kodeks oskarżony został zwolniony z odpowiedzialności karnej, przy czym nałożono na niego administracyjną karę grzywny w wysokości 1000 BGN. Wyrokiem wydanym na podstawie art. 78a ust. 4 i art. 343d Nakazatelen kodeks oskarżonego pozbawiono prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres sześciu miesięcy, licząc od chwili uprawomocnienia się wyroku.
- 8 Po uprawomocnieniu się wyroku jego odpis przesłano do wykonania przez Sofijska gradska prokuratura (prokuraturę miejską w Sofii).
- 9 Sofijska gradska prokuratura powiadomiła Sofijski gradski syd (sąd miejski w Sofii), że nie jest możliwe wykonanie nałożonej kary administracyjnej pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres sześciu miesięcy, ponieważ skazany przebywa stale w Królestwie Hiszpanii, i nie może poddać się tej karze na terytorium Republiki Bułgarii.

- 10 W odpowiedzi na wezwanie skierowane przez Trybunał otrzymano sprawozdania z wydziału „Policji drogowej” przy Ministerstwie na wytresznite raboti (ministerstwie spraw wewnętrznych), z których wynika, że skazany posiadał wydane w Republice Bułgarii prawo jazdy uprawniające do kierowania pojazdem silnikowym kategorii B, które zostało zastąpione prawem jazdy wydanym w Królestwie Hiszpanii.
- 11 W dniu 27 października 2020 r. sędzia Sofijski gradski syd wydał zaświadczenie, o którym mowa w decyzji ramowej nr 2008/947/WSiSW.
- 12 Jako państwo wykonujące w zaświadczeniu wskazano Królestwo Hiszpanii, ponieważ skazany stale legalnie przebywa w tym państwie.
- 13 W sekcji [(j)] zaświadczenia, zatytułowanej „Informacje o okresie obowiązywania i rodzaju warunku(-ów) zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary (kar) alternatywnej(-ych)”, zaznaczono pole 4 – „polecenia co do sposobu zachowania, miejsca pobytu, kształcenia i szkolenia, spędzania czasu wolnego, lub zawierające ograniczenia lub warunki prowadzenia działalności zawodowej”, zaś w polu 5 tej sekcji wskazano, że nałożoną na skazanego karą alternatywną jest „Pozbawienie prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres sześciu miesięcy”.
- 14 Tak wydane zaświadczenie przetłumaczono na język hiszpański i przesłano pocztą do JDO. CENTRAL DE LO PENAL, MADRID.
- 15 Postanowieniem z dnia 17 lutego 2021 r. JDO. CENTRAL DE LO PENAL, MADRID odmówił wykonania w Hiszpanii nałożonej na HV kary pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym.
- 16 Zgodnie z uzasadnieniem tego postanowienia „pozbawienie dokumentu prawa jazdy uprawniającego do kierowania pojazdem silnikowym nie jest przewidziane jako kara stanowiąca przedmiot uznania w ustawie nr 23/2014 r. z dnia 20 listopada, dotyczącej wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych, ani w art. 94 wskazanej ustawy, jako środek dotyczący „zawieszenia wykonania kary lub warunkowego zwolnienia” podlegający wykonaniu w Hiszpanii, ani w żadnej z decyzji ramowych dotyczących wykonania kar lub środka w postaci zawieszenia wykonania kary lub warunkowego zwolnienia na terytorium Europy. W związku z tym w odniesieniu do wykonania (wyroku) należy odnieść się do dyrektywy 2006/126/WE, która w wyroku wydanym przez piątą izbę Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 23 kwietnia 2015 r. została zinterpretowana w ten sposób, »że wyłącznie organy w państwie wydającym wyrok mogą żądać od skazanego wydania jego dokumentu prawa jazdy, uniemożliwiając mu w ten sposób kierowanie pojazdem silnikowym na swoim terytorium«, lecz wykonanie rozpatrywanej kary nie może być przeprowadzone w Hiszpanii”.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 17 W tak określonych okolicznościach według bułgarskiego sądu powstaje pytanie, w jaki sposób wykonać karę „pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy” w odniesieniu do przebywającego stale i legalnie w Hiszpanii skazanego bułgarskiego obywatela.
- 18 Według sądu, który wydał wyrok, nałożona na skazanego kara pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy jest objęta zakresem stosowania art. 2 ust. 4 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW w zakresie, w jakim wydaje się być „karą alternatywną” – odmienną od kary pozbawienia wolności, środka polegającego na pozbawieniu wolności lub grzywny nakładającej polecenie. Polecenie to jest objęte zakresem stosowania art. 4 ust. 1 lit. d) tej decyzji ramowej, ponieważ stanowi „polecenie co do sposobu zachowania” w zakresie, w jakim obejmuje ono zakaz prowadzenia samochodu przez określony termin. Podobnie, w pkt 10 preambuły decyzji ramowej jako przykład polecenia co do sposobu zachowania wskazano nałożenie nakazu zaprzestania spożywania alkoholu. W tym samym punkcie preambuły decyzji ramowej jako przykład objętego zakresem stosowania art. 4 ust. 1 lit. d) polecenia związanego z kształceniem i szkoleniem wskazano nakaz odbycia kursu bezpiecznej jazdy.
- 19 Po tym gdy w trybie konsultacji z punktem kontaktowym europejskiej sieci sądowej określono właściwy do uznania i wykonania w trybie wspomnianej decyzji ramowej hiszpański organ sądowy, sąd bułgarski sporządził i przesłał zaświadczenie zawierające niezbędne informacje dotyczące wydanego orzeczenia oraz skazanego.
- 20 Wydana przez właściwy hiszpański sąd odmowa wykonania nałożonej w Bułgarii kary pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym ze względu na to, że taka kara nie może zostać uznana za objętą zakresem stosowania decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, wymaga dokonania wykładni wskazanego aktu prawa Unii w sposób opisany w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, którą to wykładnię może przeprowadzić Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jak już wskazano (pkt 18), sąd, który wydał wyrok, jest zdania, że kara ta jest objęta zakresem stosowania art. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, ponieważ obejmuje polecenie określonego zachowania skazanego.
- 21 Druga wskazana przez hiszpański sąd podstawa odmowy uznania i wykonania bułgarskiego wyroku w części, w której skazany został pozbawiony prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy, również wymaga przeprowadzenia wykładni prawa Unii, w sposób opisany w drugim pytaniu prejudycjalnym. Według hiszpańskiego sądu podstawę odmowy wykonania nałożonej przez bułgarski sąd kary zawarto również w przepisach dyrektywy 2006/126/WE, interpretowanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 23 kwietnia 2015 r. w ten sposób, że wyłącznie organy w

państwie wydającym wyrok mogą wymagać od skazanego wydania dokumentu prawa jazdy, w związku z czym nie będzie on mógł prowadzić pojazdu silnikowego na terytorium tego państwa.

- 22 Pomimo że nie został on w pełni zindywidualizowany przez hiszpański sąd, biorąc pod uwagę wskazane datę wydania, skład orzekający i interpretowany akt prawa Unii, jest jasne, że chodzi o wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydany w sprawie C-260/13.
- 23 Sąd odsyłający jest zdania, że przedstawiona przez Trybunał w sprawie C-260/13 wykładnia prawa Unii nie może być w pełni wykorzystana w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym – charakteryzującej się okolicznościami faktycznymi i prawnymi odmiennymi od okoliczności w sprawie, w której skierowano odesłanie prejudycjalne C-260/13.
- 24 Spór, w odniesieniu do którego skierowano odesłanie prejudycjalne w sprawie C-260/13, krótko mówiąc, odnosi się do zgodności z przepisami dyrektywy 2006/126/WE działań organów państwa członkowskiego, w którym popełniono naruszenie, związanych z odmową uznania ważności wydanego w innym państwie członkowskim prawa jazdy sprawcy naruszenia, który to sprawca czasowo przebywa w pierwszym państwie. Spór rozpatrywany przez sąd odsyłający w owej sprawie był związany z ważnością, z punktu widzenia prawa Unii, działań związanych z cofnięciem (nieuznawaniem ważności) prawa jazdy sprawcy naruszenia popełnionego w tym samym państwie – przy uwzględnieniu okoliczności, że prawo jazdy zostało wcześniej wydane w państwie członkowskim stałego pobytu sprawcy.
- 25 W sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym zasadniczy problem faktyczny wyraża się w niemożności realnego wykonania prawomocnego orzeczenia sądu, w którym za popełnione na terytorium Republiki Bułgarii przestępstwo – przy zastosowaniu bułgarskiego materialnego prawa karnego – nałożono karę czasowego pozbawienia sprawcy prawa kierowania pojazdem silnikowym. Ta niemożność wykonania kary wynika z okoliczności, że skazany przebywa stale i legalnie w innym państwie członkowskim – Hiszpanii, i że w tym państwie zastąpiono wydane mu pierwotnie w Bułgarii prawo jazdy.
- 26 Odmowa hiszpańskiego sądu uznania i wykonania nałożonej w Bułgarii kary faktycznie skutkuje bezkarnością skazanego, zarówno w Hiszpanii, jak i w Bułgarii – w zakresie, w jakim przy wykonywaniu przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się mógłby on powrócić, czasowo lub na dłuższy okres, do Bułgarii, gdzie mógłby prowadzić pojazd silnikowy z aktualnym hiszpańskim prawem jazdy, pomimo że jest on pozbawiony prawa do prowadzenia pojazdu silnikowego.
- 27 Z prawnego punktu widzenia wykładnia dokonana w sprawie C-260/13 odnosi się do stosowania art. 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE. W sprawie rozpatrywanej przez sąd odsyłający art. 2 ust. 1 dyrektywy

2006/126/WE nie wymaga wykładni w zakresie, w jakim nie jest sporne ani nie wymaga dodatkowych wyjaśnień zobowiązanie państw członkowskich Unii Europejskiej do wzajemnego uznawania ważności wydanych przez każde z nich praw jazdy pojazdem silnikowym. Okoliczności w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym nie odpowiadają w całości i wyłącznie sytuacji określonej w art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE w zakresie, w jakim w chwili uprawomocnienia się kary czasowego pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez sąd bułgarski skazany korzystał z prawa jazdy wydanego przez organy hiszpańskie – otrzymanego w następstwie wymiany prawa jazdy wydanego pierwotnie w Bułgarii.

- 28 Według sądu, który wydał wyrok, niezbędne jest dokonanie wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy 2006/126/WE w zakresie, w jakim wskazana w nim zasada terytorialności prawa karnego i przepisów prawnych dotyczących policji – w okolicznościach sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym – wydaje się być w kolizji z zasadą wzajemnego uznawania orzeczeń sądów w dziedzinie prawa karnego i jej stosowaniem zgodnie z decyzją ramową 2008/947/WSiSW. Zdaniem sądu odsyłającego taka wykładnia powinna umożliwić udzielenie odpowiedzi na pytanie, który z aktów prawa Unii wskazanych w dwóch pytaniach odesłania prejudycjalnego wydaje się być *lex specialis* w stosunku do drugiego – czy dyrektywa 2006/126/WE wydaje się być tym aktem i to na podstawie jej przepisów można odmówić wykonania wyroku sądu, co do którego wydano zaświadczenie określone w decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, czy też ta decyzja ramowa wydaje się być prawem szczególnym w stosunku do zasady terytorialności prawa karnego i przepisów prawnych dotyczących policji określonej w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2006/126/WE?
- 29 Według sądu, który wydał wyrok, okoliczności w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym wymagają również dokonania wykładni art. 11 ust. 4 akapity 1–3 dyrektywy 2006/126/WE. Z brzmienia tych przepisów wydaje się bezwarunkowo wynikać, że ograniczenie prawa do kierowania pojazdem silnikowym w danym państwie członkowskim stanowi podstawę do niewydawania lub do odmowy uznania ważności prawa jazdy w drugim państwie członkowskim. Niezbędne jest jednak dokonanie dodatkowej wykładni, w jakim zakresie te skutki ograniczenia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez jedno państwo członkowskie Unii, powinny mieć zastosowanie również w wypadku istnienia wymienionego w międzyczasie w innym państwie członkowskim prawa jazdy, które pierwotnie zostało wydane w państwie nakładającym ograniczenie.
- 30 Okoliczności w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym uzasadniają dokonanie wykładni art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE i, w zakresie, w jakim jest to niezbędne, dodatkowego wyjaśnienia już dokonanej wykładni tego przepisu w odniesieniu do pkt 1 sentencji wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydanego w sprawie C-260/13, przy odmiennych od rozpatrywanych w sprawie w postępowaniu głównym okolicznościach faktycznych, lecz przy jednakowej ważności przyjętych w tym

wyroku zasadniczych założeń. Te zasadnicze założenia, według sądu, który wydał wyrok, wyrażają się uznaną w tym wyroku właściwością państwa członkowskiego, w którym popełniono naruszenie, do zastosowania swojego krajowego prawodawstwa przy rozstrzygnięciu kwestii ograniczenia prawa sprawcy do kierowania pojazdem silnikowym na terytorium tego państwa – pomimo że przed tym naruszeniem sprawca ten posiadał wydane w innym państwie członkowskim prawo jazdy uprawniające do kierowania pojazdem silnikowym.

- 31 W tym rozumieniu, przy uwzględnieniu tak interpretowanego w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-260/13 art. 11 ust. 4 ust. 2 dyrektywy 2006/126/WE, ważna wydaje się być wydana wyrokiem w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym kara pozbawienia skazanego prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy – niezależnie od tego, że w chwili popełnienia przestępstwa posiadał on wydane przez Królestwo Hiszpanii prawo jazdy – po dokonaniu wymiany wydanego mu pierwotnie w Bułgarii prawa jazdy.
- 32 Ważność orzeczonej przez sąd bułgarski kary pozbawienia skazanego prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy, z punktu widzenia art. 11 ust. 4 ust. 2 dyrektywy 2006/126/WE, uzasadniałaby również wykonalność tej kary – zarówno na terytorium Bułgarii, jak i w Hiszpanii – mając na względzie zasadę wzajemnego uznawania i okoliczność, że tam znajduje się zwykle miejsce pobytu skazanego.
- 33 Równocześnie odmowa przez sąd hiszpański uznania i wykonania nałożonej przez sąd odsyłający kary pozbawienia skazanego prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy, z powołaniem się na wykładnię art. 11 ust. 4 ust. 2 dyrektywy 2006/126/WE dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-260/13, uniemożliwia również wykonanie kary w Bułgarii w zakresie, w jakim przy swobodnym ruchu drogowym i przeprowadzanej przez organy bułgarskie w ramach przemieszczania się w Unii Europejskiej kontroli granicznej według metody analizy ryzyka, prawie niemożliwa jest faktyczna realizacja pozbawienia skazanego prawa jazdy w wypadku jego ewentualnego pobytu w kraju. W tym rozumieniu niezbędne jest również wyjaśnienie, czy taki rezultat jest zgodny ze znaczeniem art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE – przy uwzględnieniu istniejących w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym okoliczności oraz zasadniczych założeń określonych w już dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wykładni tego przepisu w sprawie C-260/13.
- 34 Wreszcie, sąd odsyłający jest zdania, że wnioskowana wykładnia wskazanych w dwóch pytaniach prejudycjalnych przepisów decyzji ramowej 2008/947/WSiSW i dyrektywy 2006/126/WE powinna być dokonana również w świetle określonej w art. 91 ust. 1 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wspólnej polityki transportowej, w ramach której państwa członkowskie wydają się być zobowiązane także do przyjęcia środków pozwalających polepszyć bezpieczeństwo transportu.

- 35 Zdaniem sądu odsyłającego wykładnia przepisów decyzji ramowej 2008/947/WSiSW i dyrektywy 2006/126/WE w sposób, który nie umożliwia wykonania wydanej w sprawie kary pozbawienia skazanego prawa do kierowania pojazdem silnikowym, stałaby na przeszkodzie celom zamierzonym w ramach wspólnej polityki transportowej w odniesieniu do środków pozwalających polepszyć bezpieczeństwo transportu – mając na względzie praktyczną bezkarność sprawcy przestępstwa w ruchu drogowym, w następstwie którego wyrządzono średnie uszkodzenia ciała dwóch uczestników ruchu.
- 36 Ta bezkarność wyrażałaby się w niemożności wykonania najodpowiedniejszej kary w celu wychowania sprawcy i prewencji w zakresie przestępstw w ruchu drogowym – poprzez pozbawienie go prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez określony okres. Równocześnie, w ramach innego istniejącego instrumentu prawnego dotyczącego wzajemnego uznawania – decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym – nie istnieje przeszkoda dla uznania innej kary nałożonej w sprawie w postępowaniu głównym, która wydaje się również być lżejsza, czyli nałożonej na oskarżonego grzywny.
- 37 Przy takiej odmowie właściwego hiszpańskiego sądu uznania i wykonania nałożonej w Bułgarii kary pozbawienia skazanego prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez okres 6 miesięcy, według sądu odsyłającego powstaje kwestia, czy powinien on powstrzymać się od przeprowadzania czynności do chwili upływu terminu przedawnienia wykonania tej kary przewidzianego w bułgarskim prawodawstwie, który w niniejszym wypadku upływa w dniu 20 listopada 2022 r., czy też powinien przesłać nowe zaświadczenie określone w decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, w którym uzasadniłby dodatkowo możliwość zastosowania w niniejszym wypadku właśnie tego trybu wzajemnego uznawania i wykonania, a także zgodność żadanego uznania z art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 4 akapity 1–3 dyrektywy 2006/126/WE.